

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. Ловеч, 23.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря МАРИНА ФИЛИПОВА
като разгледа докладваното от ТАТЯНА МИТЕВА Въззивно гражданско дело № 20224300500320 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

-

ПРОИЗВОДСТВО по реда на чл.317, вр.чл.310 от ГПК.

Постановено е решение № 219/ 31.05.2022 година на Ловешкия районен съд по гражданско гр.дело № 225/ 2022 година, по описа на същия съд, с което уволнението на Ц. Ю. Б., извършено на основание чл. 330 ал. 2, т. 6 от КТ, със Заповед № 106/02.11.2021 г. и Заповед № 182/31.01.2022 г., двете на Директора на ЦСОП „В.Л.“ - гр. Ловеч, е признато за незаконно, и заповедите са отменени, като незаконосъобразни. Б. е възстановена на предишната работа – „психолог“ в ЦСОП „В.Л.“ - Ловеч, която следва да заеме в 2-седмичен срок от получаване на съобщението, че е възстановена. ЦСОП „В.Л.“ – Ловеч е осъден да заплати на Ц. Б., сумата 3904.60 лв., представляваща обезщетение по чл. 344 ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225 ал. 1 от КТ за оставането ѝ без работа, поради незаконното уволнение, за период от 31.01.2022 г. до 10.05.2022 г., а за разликата до пълния претендиран размер от 8769.60 лв. е отхвърлен, като неоснователен и недоказан. Присъдени са и

съответните разноси.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от Ц. Ю. Б. от гр.Ловеч, чрез адв.Г. Г.-ЛАК, в частта, с която е отхвърлен искът ѝ по чл.344,ал.1,т.3, вр.с чл.225,ал.1 от КТ, до пълния размер от 8769.60 лева. Счита, че в тази част решението е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано. Излага,че обезщетението се дължи от датата на прекратяване на трудовото правоотношение. Счита,че в случая следва да се съобразява фактическото прекратяване, а не формалното, както е приел съдът. Като дата сочи 27.09.2021г., от когато работодателят е спрял да начислява трудово възнаграждение и да внася осигуровки на работника. Крайният срок не следва да е последното съдебно заседание, а денят на съдебното решение. Твърди, че работодателят не е бил добросъвестен при прекратяване на трудовия договор и е нарушил основни принципи на правото. Моли да се отмени решението в обжалваната част и се уважи претенцията ѝ изцяло. Претендира възстановяване на направените разноси - адвокатски хонорар в размер на 650лв.

Постъпила и въззивна жалба и от „ЦСОП „В.Л.“-Ловеч, в частта, с която са уважени исковите на ищцата. Излага подробни правни и фактически аргументи и твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Моли да се отмени в обжалваната част и се отхвърлят претенциите на ищцата.

В срока по чл.263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба на „ЦСОП“В.Л.“-Ловеч от Ц. Б.. Моли да се остави без уважение като неоснователна и излага подробни аргументи в подкрепа.

В съдебно заседание за въззивника се Ц. Б. се явява адв. Г. Г., който моли да бъде уважена подадената въззивна жалба и отменено решението на първоинстанционния съд в обжалваната част, като неправилно и да им бъде уважена изцяло исковата претенция. Оспова въззивната жалба, подадена от работодателя и моли да бъде оставена без уважение, като неоснователна и недоказана.

За въззивника ЦСОП „В.Л.“ – Ловеч се явява адв. Н., която моли да бъде уважена подадената от тях въззивна жалба, като бъде отменено решението на първоинстанционния съд в обжалваната част, като незаконосъобразно и неправилно.

От събраните по делото доказателства, приложени към гражданско дело

№ 225/ 2022 година на РС-Ловеч, както и от становището на страните, преценени поотделно и в тяхната взаимовръзка, съдът приема за установено следното:

Между ЦСОП „В.Л.“ - Ловеч и Ц. Ю. Б. е сключен трудов договор № 47/ 25.09.2017 година, съгласно който Б. е назначена на длъжност „психолог“, с трудово възнаграждение в размер на 380 лева, на непълно работно време – 4 часа, за срок до 30.06.2018 година.

С последващо допълнително споразумение № 93/ 31.10.2017 година трудовото правоотношение е изменено, като увеличено работното време и възнаграждението – основно 760 лева за осемчасов работен ден, и допълнителни в общ размер на 53.20 лева.

На 01.10.2018 година трудовото правоотношение е изменено в безсрочно. Последното изменение на договора е от 06.01.2021 година, с която е увеличено основното трудово възнаграждение на 1 260 лева и допълнителните на 201.60 лева.

Въз основа на молба вх. № 124/ 16.07.2021 година е издадена Заповед № 340/ 19.07.2021 година, с която на Б. е разрешено ползването на 39 дни платен годишен отпуск по чл. 155 от КТ за периода 02.08.2021 година до 24.09.2021 година.

Подадена е молба вх. № 125/ 16.07.2021 година от Б. за полване на платен годишен отпуск в размер на 30 дни в периода 27.09.2021 година до 05.11.2021 година, която не е одобрена.

Издадена е заповед № 364/ 14.09.2021 година, с която е прекъснато ползването на платен годишен отпуск, поради болничен лист за периода от 14.09.2021 година до 24.09.2021 година.

На 27.09.2021 година е съставен констативен протокол №1 за установяване на извършено дисциплинарно нарушение – неявяване на работа на Ц. Юиянова Б. на 27.09.2021 г. Съответно такива са съставени на 28 и 29.09.2021 година.

Изготвена е Докладна от Р.Б., касиер-домакин в ЦСОП „В.Л.“ град Ловеч о директора на центъра, в която посочва, че Б. не се е явила на работа, но не е представила и болничен за периода след 24.09.2021 година. Такъв бил представен само за десет дни от 14 до 24.09.2021 година, а на 27.09.2021

година не се явила на работа и не е представен болничен.

На 17.11.2021 година и изготвена докладна от Ц. И.К. – главен счетоводител, и Р.И.Б. – домакин, в която се посочва, че получили писмо с обратна разписка, съдържащо болниен илст от 15.11.2021 година за периода 13.11.2021 – 15.11.2021 година, като за дните 16 и 17.11.2021 година Б. не се явила на работа и не е представила оправдателен документ.

На основание чл. 193, ал.1 от Кодекса на труда по повод на извършеното нарушение на трудовата дисциплина – неявяване на работа, до Ц. Б. е изпратено писмо, с което е дадена възможност в срок до 04.10.2021 година да представи писмени обяснения във връзка на нарушението и представи доказателства. Писмото е връчено на В.П.Й. – майка и пълномощник на Б., на 28.10.2021 година.

С писмо от 02.11.2021 година до директора на ЦСОП Б. е посочила, че с молба вх. № 125/ 16.07.2021 година е заявила правото си на платен годишен отпуск по чл. 169, ал.3 от КТ – 30 дни за подготовка на дипломна работа. Посочва, че за ползването на този отпуск не се изисква разрешение, а е достатъчно за уведоми работодателя за началната дата. Изтъква, че е уведомила Директора на ЦСОП, че отпускът е за периода 27.09.-05.11.2021 година, поради което първият работен ден е понеделник – 08.11.2021 година и ако здравословното ѝ състояние позволява, ще се яви на работа.

Издадена е Заповед за налагане на дисциплинарно наказание № 106/ 02.11.2021 година, с която на Ц. Ю. Б. е наложено наказание „Уволнение“. Заповедта е връчена на 31.01.2022 година.

На 02.12.2021 година на Ц. Б. е връчено искане за предоставяне на информация относно наличие на защита, съгласно чл. 333 от КТ в срок до 06.12.2021 година. Във връзка с искането на 06.12.2021 година Б. е подала до работодателя декларация, в която е родо(и)ба че попада под действията на чл. 333 от КТ на първо място като синдикален член и като страдащ от диабет втори тип – неинсулинозависим.

На 06.12.2021 година на ищцата е връчено (оформено при отказ) да представи в срок до 08.12.2021 година доказателства в подкрепа на делкаррираното от нея.

От работодателят е поискана справка от Синдикалната организация за това, дали Ц. Б. е синдикален член. Постъпил е отговор, че Б. не е синдикален

член от 01.05.2021 година, поради неплаане на членски внос.

След поискана информация от ЦСОП, Великотърновския университет „св. Св. Кирил и Методий“ е отговорил, че Ц. Б. е записана през учебната 2020/ 2021 година във втори семестър на първи курс, задочна форма. Редовната сесия зна държавния изпит за тази специалност е била на 04.10.2021 година, като студентката не се е явила за защита на дипломна работа или държавен изпит.

Приложена е справка за болничните листи, представени от Ц. Б. за периода, през който е била на работа при ответника с отразените дни и диагноза.

По сигнал с вх. № РД-04-119/ 20.01.2022 година е извършена провёлка от Регионално управление на образованието – Ловеч за резултата от която е съставен констативен протокол № КМД – 03 – 19/ 21.02.2022 година, в който е отразено, че липсват нарушения.

По делото е постъпило писмо от Военна академия „Г. Стойков Раковски“ – Сфия в уверение на това, че Ц. Ю. очева е записана задочна форма на обучение през учебната 2021/ 2022 година и е присъствала на занятия през първия семестър в периода 04.10.2021 година до 25.10. 2021 година.

Представени са епикризи от които е видно, че страда от Тиреоидит на Хашимото и през август 2020 година е отразено придружаващо заболяване ЗД тип 2. От амбулаторен лист № 000411/ 23.02.3031 година е констатиран неинсулинозависим захарен диабет без усложнения.

В хода на първоинстанционното производство назначена съдебно-медицинска експертиза, от която се установява, че след преглед на цялостната документация Б. страда от неинсулиновозависим „диабет“, който е според вещото лице първоначално е открит на 16.12.2021 година – тогава е отразен от личния лекар. Всички извършени изследвания за стойностите на кръвната захар са нормални. Няма решение на ТЕЛК или НЕЛК и няма изписани лекарства от здравната каса. Б. не се лекува по отношение на тази диагноза – не приема лекарствени средства, няма промяна в трудоспособността й.

Събрани са и гласни доказателства, установяващи неявяването на работа на Ц. Б..

С оглед правилното изясняване на спора по делото пред въззивната инстанция е изслушана съдебно-икономическа експертиза, която е дала заключението за дължимото обезщетение по чл. 225 от КТ.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав приема, че е сезиран с искиви претенции по чл. 344, ал.1, т.т. 1,2 и 3 от КТ за признаване уволнението за незаконно и неговата отмяна; възстановяване на предишната работа и заплащане на обезщетение за времето, през което работникът е останал без работа поради уволнението.

По иска по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ.

Исковата претенция се основава на нарушено право на закрила при уволнение по чл. 333, ал.1 т.3, вр. ал. 2 от КТ. В конкретния случай от данните по делото се установява, че към 23.02.2021 година, а впоследствие отразено и от личния лекар на 16.12.2021 година, е констатирано наличието на заболяване „захарна болест“. Няма спор, че заповедта за уволнение е издадена на 02.11.2021 година, но меродавния момент към който следва да бъде проведена процедурата по чл. 333, ал.2 от КТ, вр. Наредба № 5/20.02.1987 година е връчването на заповедта - 31.01.2022 година. Установява се още, че ищцата е декларила, че страда от това заболяване, като липсата на съдействие от нейна страна за представяне на документи не изключва задължението на работодателя за поиска разрешение за нейното уволнение. В този смисъл Решение № 364 от 4.04.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1514/2013 г., IV г. о., ГК; Решение № 61 от 2.04.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4165/2014 г., III г. о., ГК.

С оглед тези съображения заповедта за уволнение се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена. В този насока са и мотивите на първоинстанционния съд, които настоящият състав споделя и на основание чл. 272 от ГПК препраща към тях.

Предвид изложеното основателна е и акцесорната претенция по чл. 344, ал.1, т.2 от КТ за възстановяване на заемата преди уволнението длъжност.

По отношение на предявения на основание чл. 344, ал.1, т.3 вр. чл. 225 от КТ иск за заплащане на обезщетение, настоящата инстанция счита, че е частично основателен. Съображенията за това са следните. Съгласно разпоредбата на чл. 225 от КТ при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение в размер на brutното трудово

възнаграждение за времето, през което е останал без работа. Възражението на процесуалния представител на ищцата, че обезщетението следва да бъде присъдено от 27.09.2021 година – моментът когато е преустановено заплащането на заплата и внасянето на осигуровки, е неоснователно. Трудовият договор се прекратява писмено от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора – чл. 335, ал.2, т. 3 от КТ, в случая от връчване на заповедта за уволнение, от тогава при призната незаконосъобразност на уволнението се дължи обезщетение по чл. 225 от КТ. От данните по делото е видно, че заповедта е връчена на 31.01.2022 година, като след прекратяването на трудовото правоотношение ищцата Б. е работила при друг работодател само в периода 18.02.2022 година до 28.03.2022 година, като е получила възнаграждение в размер на 726.82 лева. С оглед разпоредбата на чл. 235 от ГПК настоящият състав счита, че следва да бъде присъдено обезщетение за шест месеца съгласно заключението на вещото лице - 8 769.60 лева, като бъде приспаднато получаваното през този период трудово възнаграждение в размер на 726.82 лева, или дължим размер от 8 042.78 лева.

При тези съображения атакуваното първоинстанционно решение в частта в която е отхвърлена исковата претенция по чл. 225 от КТ за сумата над присъдения размер от 3 904.60 лева до сумата от 8 042. 78 лева, следва да бъде отменено и вместо него постановено уважаване в този размер или за още 4 138.18 лева, обезщетение за периода 11.05.2022 г. – до 31.07.2022 година вкл. В останалата обжалвана част решението е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход от процеса първоинстанционното решение следва да бъде отменено и в частта за разноските по чл. 78 от ГПК на двете страни.

На осн. чл.78 от ГПК ЦСОП „В.Л.“ - Ловеч следва да бъде осъден да заплати на Ц. Ю. Б. общо сумата от 1 192.26 лева или по 596.13 лева за първоинстанционното производство и за въззивното производство, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част.

На основание чл. 78, ал.2 от ГПК Ц. Ю. Б. следва да бъде осъдена да заплати на ЦСОП „В.Л.“ – Ловеч, сумата от общо 132.60 лева за двете инстанции, съответно за първата – 73.76 лева и 58.84 лева за въззивното

производство, съобразно отхвърлената част.

На основание чл. 78, ал.6 от ГПК ЦСОП „В.Л.“ – Ловеч следва да бъде осъден да заплати по сметка на ОС – Ловеч сумата от общо 248.29 лева, представляваща допълнителна държавна такса съобразно уважената част на оценаемия иск, от които 165.53 лева за първоинстанционното производство и 82.76 лева за въззивното. ЦСОП „В.Л.“ – Ловеч следва да бъде осъден да заплати по сметка на ОС – Ловеч сумата от 183.42 лева, представляваща възнаграждение за вещо лице съразмерно уважената част на оценаемия иск.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 219/ 31.05.2022 година на Ловешкия районен съд по гражданско гр.дело № 225/ 2022 година, по описа на същия съд, в частта, в която е отхвърлен предявеният на основание чл. 344 ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225 ал. 1 от КТ от Ц. Ю. Б. против ЦСОП „В.Л.“ - гр. Ловеч, иск за заплащане на сумата за разликата от 3904.60 лв. до пълния претендиран размер от 8769.60 лв, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа, поради незаконното уволнение, за период от шест месеца, като неоснователен и недоказан, както и в частта за разноските на страните, като вместо него

ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ЦСОП „В.Л.“, с адрес: *****, представляван от директора М. С., да заплати на Ц. Ю. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Ловеч, ул. „Цачо Шишков“ № 42, ап. 6, сумата от още **4 138.18 лева (четири хиляди сто тридесет и осем лева и осемнадесет стотинки)** – разликата между присъдения размер от 3 904.60 лева до сумата от 8 042.78 лева, представляваща обезщетение по чл. 344 ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225 ал. 1 от КТ за оставането ѝ без работа, поради незаконното уволнение, за период от шест месеца 31.01.2022 година до 31.07.2022 година вкл.

ОСЪЖДА на осн. чл.78 от ГПК ЦСОП „В.Л.“ - Ловеч да заплати на Ц. Ю. Б. общо сумата от 1 192.26 (хиляда сто деветдесет и два 0.26) лева, представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение за двете

инстанции.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.2 от ГПК Ц. Ю. Б. да заплати на ЦСОП „В.Л.“ – Ловеч, сумата от общо 132.60 (сто тридесет и два 0.60) лева, представляваща разноски за двете инстанции.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.6 от ГПК ЦСОП „В.Л.“ – Ловеч да заплати по сметка на ОС – Ловеч сумата от общо 248.29 (двеста четиридест и осем 0.29) лева, представляваща допълнителна държавна такса съобразно уважената част на оценяемия иск, както и сумата от 183.42 (сто осемдесет и три 0.42) лева, представляваща възнаграждение за вещо лице съразмерно уважената част на оценяемия иск.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 219/ 31.05.2022 година на Ловешкия районен съд по гражданско гр.дело № 225/ 2022 година, по описа на същия съд в останалата обжалвана част като правилно.

Решението подрежи на касационна жалба пред ВКС от обявяването му при наличие на основанията по чл. 280 и чл. 281 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____